

24 noiembrie - 30 noiembrie

Cea mai convingătoare dovadă

Textul de memorat: „Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el, ci, fiindcă era mare-preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam. Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” (Ioan 11:51,52)

Săptămâna trecută am studiat despre faptul că unitatea bisericii se manifestă prin mesajul ei unitar, concentrat pe Isus ca Mântuitor și pe adevărurile din Scriptură pe care trebuie să se pună accent în timpul sfârșitului. Noi suntem adventiști de ziua a șaptea pentru că Dumnezeu ne-a încredințat un anumit mesaj și ne-a chemat să-l vestim în lume.

Săptămâna aceasta ne vom îndrepta atenția asupra manifestării unității bisericii prin viața de zi cu zi a membrilor ei și prin misiunea îndeplinită de ei. Biserica vestește lumii mesajul lui Dumnezeu despre mântuire și împăcare, iar unitatea ei este o dovadă esențială a acestei împăcări. În această lume plină de păcat și de răzvrătire, biserica este dovada vizibilă a lucrării de mântuire a lui Hristos și a puterii Sale. „Unirea cu Hristos ne unește pe unul cu celălalt. Unitatea aceasta este cea mai convingătoare dovadă înaintea lumii despre măreția și virtutea lui Hristos și despre puterea Lui de a ridica păcatul.” - Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZS*, vol. 5, p. 1148

Duminică, 25 noiembrie – Uniți prin jertfa Domnului Isus

Unitatea bisericii este una dintre multele binecuvântări spirituale pe care le dăruiește Dumnezeu poporului Său. Ea nu poate fi obținută prin eforturile sau prin faptele noastre bune. Ea se datorează morții și învierii lui Isus Hristos. Când ne identificăm prin credință cu moartea și învierea Sa, prin botez și prin iertarea de păcate, când ne alăturăm comunității creștine și vestim lumii cele trei solii îngerești, suntem una cu El și suntem una cu ceilalți credincioși.

1. Care este una dintre consecințele jertfei aduse pe cruce? Ioan 11:51,52; Efeseni 1:7-10

Ce ciudat că Dumnezeu a explicat prin Caiafa semnificația morții Domnului Isus, deși Caiafa nu a fost conștient de ceea ce a făcut când l-a condamnat pe Isus la moarte și nici de profunzimea afirmației sale! El credea doar că făcuse o manevră înțeleaptă. Ioan însă a folosit ocazia pentru a sublinia un adevăr fundamental, și anume faptul că Isus a murit în locul tuturor credincioșilor lui Dumnezeu, ca să-i adune într-o zi „într-un singur trup”.

Dintre toate convingerile noastre ca adventiști de ziua a șaptea, dintre toate adevărurile pe care le vestim, adevărul care stă la baza unității noastre este acela că Hristos a murit în locul nostru.

Iar unitatea aceasta în Hristos se realizează prin botez: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3:26,27). Botezul prin cufundare este un alt adevăr care ne unește. Noi toți avem același Tată, deci suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu. Și avem același Mântuitor, în a cărui moarte și înviere am fost botezați (Romani 6:3,4).

De ce ar trebui să ne ajute credința comună în Isus să depășim barierele culturale, sociale și etnice dintre noi?

Luni, 26 noiembrie – Misiunea împăcării

Dezordinea, necazurile, războaiele și conflictele din lume ne afectează și pe noi, atât individual, cât și ca biserică și ca popor. Uneori, viața este o adevărată luptă. Însă conflictul și dezordinea nu vor domni veșnic. Dacă păcatul a adus discordia, Dumnezeu intenționează să readucă armonia în univers.

În Efeseni 2:13-16, Pavel arată ce a făcut Hristos pentru a aduce pacea între credincioși. Și, dacă a reușit să unească evreii și neamurile din secolul I, cu cât mai mult va reuși să-i unească astăzi pe oamenii de diferite rase, etnii și culturi din care este compusă biserica noastră! Iar odată ce unirea este realizată, putem merge în lume să vestim Evanghelia.

2. Ce spune Pavel despre împăcare? În ce constă lucrarea noastră în lumea aceasta? Ce schimbări putem aduce în societate dacă acționăm uniți ca biserică? 2 Corinteni 5:17-21

Ca fapte noi, Dumnezeu ne încredințează o misiune importantă, o triplă lucrare a împăcării.

1. Biserica noastră este formată din credincioși care erau odinioară depărtați de Dumnezeu, dar care, prin harul și jertfa lui Hristos, au fost apropiați de El prin Duhul Sfânt. Noi suntem rămășița și avem de dus în lume un mesaj necesar pentru timpul sfârșitului. Misiunea noastră este să-i invităm pe cei care sunt încă departe de Dumnezeu să se împăce cu El și să ni se alăture în misiune.

2. Biserica este formată din credincioși împăcați unul cu altul. Cine este una cu Hristos este una și cu ceilalți credincioși. Acesta nu trebuie să fie doar un ideal înalt, ci o realitate vizibilă. Pacea și armonia dintre frați și surori este dovada pentru lume că Isus este Mântuitorul și Răscumpărătorul (Ioan 13:35).

3. Prin această misiune a împăcării, biserica se implică în aducerea la îndeplinire a planului lui Dumnezeu de răscumpărare. Miza marii lupte este Dumnezeu și caracterul Său. Unitatea și pacea din biserică sunt parte din împlinirea planului Său înțelept (Efeseni 3:8-11).

Marti, 27 noiembrie – Unitatea practică

Ellen G. White scria: „Cum a fost Hristos în viața Sa pe pământul acesta, așa trebuie să fie fiecare creștin. El este exemplul nostru nu doar prin puritatea Lui deplină, ci și prin răbdarea, bunătatea și dispoziția Sa plăcută.” - *Signs of the Times*, 16 iulie 1902. Cuvintele acestea ne aduc aminte de apelul lui Pavel către filipeni: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

3. În ce domenii ale vieții suntem chemați în special să ne dovedim credința față de Isus? Cum să fim martori ai Evangheliei în viața publică? Efeseni 4:25-32; 5:1,2

Există multe pasaje în Scriptură (vezi și Coloseni 3:1-17) în care creștinii sunt îndemnați să urmeze exemplul dat de Isus și să fie martori activi ai harului lui Dumnezeu. Suntem îndemnați să căutăm binele altora (Matei 7:12), să ne purtăm poverile unii altora (Galateni 6:2), să ducem o viață simplă și să ne preocupăm de lucrurile spirituale, nu de cele materiale (Matei 16:24-26; 1 Petru 3:3,4), să avem obiceiuri sănătoase (1 Corinteni 10:31) și o purtare frumoasă (1 Petru 2:11,12). Cât de des subestimăm influența caracterului creștin asupra celor din jur? Răbdarea manifestată în circumstanțe supărătoare, viața disciplinată în împrejurări tensionate, spiritul blând în fața nerăbdării și cuvintelor aspre sunt caracteristicile spiritului lui Isus, pe care suntem invitați să ni le însușim. Pe măsură ce le dăm mărturie oamenilor care au o părere greșită despre Dumnezeu, devenim o putere spre bine, care îi aduce slavă. Ca reprezentanți ai lui Hristos, credincioșii trebuie să fie cunoscuți pentru integritatea lor morală și pentru preocuparea lor practică pentru binele altora. Experiența noastră religioasă, dacă este autentică, se va face remarcată și va avea un impact asupra lumii. Și dacă vom face front comun și vom descoperi lumii caracterul lui Hristos, mărturia noastră va fi într-adevăr puternică.

Ce fel de mărturie le dai celor din jurul tău? Ce trăsătură a ta îi atrage pe alții să-L urmeze pe Isus?

Miercuri, 28 noiembrie – Unitate în condițiile diversității

În Romani 14 și 15, sunt în discuție niște probleme care divizau biserica din Roma. Pavel le cere credincioșilor să fie toleranți și răbdători unii cu alții, ca să nu existe dezbinare în biserică.

4. Ce probleme de conștiință îi făceau pe membrii bisericii din Roma să se judece unul pe altul și să nu poată fi uniți? Romani 14:1-6

Probabil că aici era vorba de aspecte legate de necurăția ceremonială iudaică. Pavel îi îndeamnă pe credincioși să nu se apuce „la vorbă asupra părerilor îndoielnice” (Romani 14:1), chestiuni discutabile care nu priveau mântuirea și care ar trebui să rămână la latitudinea conștiinței fiecăruia (Romani 14:5.)

Legat de alimentație, Pavel nu se referă aici la consumul cărnii interzise în Leviticul 11. Nu există nicio dovadă că primii creștini ar fi început să mănânce carne de animale necurate și este cert că Petru nu consuma așa ceva (Faptele 10:14). Faptul că cei „slabi” nu mâncau decât verdețuri (Romani 14:2) și că disputa era legată și de băutură (vers. 17,21) arată că aici este vorba despre necurăția ceremonială, dovadă cuvântul „necurat” (*koinos*) din versetul 14. În versiunea Vechiului Testament în limba greacă veche, termenul nu este folosit cu referire la animalele necurate din Leviticul 11, ci la „întinarea”, „necurăția” ceremonială. Se pare că unii credincioși nu mâncau la mesele de părtășie de teamă că alimentele erau preparate necorespunzător sau că fuseseră jertfite idolilor.

Când vorbește despre păzirea anumitor zile, Pavel nu se referă la Sabat - el păzea Sabatul (Faptele 13:14; 16:13; 17:2) -, ci, mai degrabă, la sărbătorile sau zilele de post iudaice. Pavel îndeamnă la toleranță față de cei sinceri și scrupuloși în respectarea acestor ritualuri, atâta timp cât ei nu le consideră mijloace de mântuire. Dovada unității creștinilor stă în răbdarea și îndelunga răbdare față de cei care au alte păreri în aspecte neesențiale ale credinței.

Cum facem deosebire între lucrurile esențiale și cele neesențiale?

Joi, 29 noiembrie – Unitatea în misiune

5. Compară starea ucenicilor din timpul Cinei Domnului cu cea de la Ziua Cincizecimii. Cum au ajuns să se schimbe atât de mult? Luca 22:24; Faptele 1:14; Faptele 2:1,46

Ucenicii au ajuns să fie „una” pentru că s-au adunat cu toții și s-au rugat pentru împlinirea făgăduinței lui Isus de a le trimite un Mângâietor.

În timp de așteptau, ar fi putut găsi cu ușurință motive să se critice unul pe altul. Unii l-ar fi putut condamna pe Petru pentru că l-a tăgăduit pe Isus (Ioan 18:15-18,25-27) și pe Toma, pentru că s-a îndoit de învierea lui Isus (Ioan 20:25), pe Ioan și Iacov pentru că au cerut locurile cele mai înalte în împărăția Sa (Marcu 10:35-41) sau pe Matei care fusese un vameș demn de dispreț (Matei 9:9).

„Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungerea sfântă, care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care le-a făgăduit-o Domnul Hristos.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 29

Părtășia și rugăciunile intense i-au pregătit pe ucenici pentru experiența Cincizecimii. Când s-au apropiat de Dumnezeu și au lăsat deoparte deosebirile dintre ei, Duhul Sfânt i-a pregătit să dea mărturie despre Isus fără teamă și cu îndrăzneală. Isus le iertase multele greșeli și aveau curaj să meargă înainte. Acum, „năzuința credincioșilor era să descopere asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru extinderea împărăției Sale.” - *Ibidem*, pp. 37-38. De aceea, Domnul a făcut lucruri minunate prin ei. Ce lecție pentru noi, ca biserică!

Este ușor să vedem greșelile altora. De ce ar trebui să lăsăm deoparte greșelile altora? Care ar trebui să fie ținuta noastră?

Vineri, 30 noiembrie – Un gând de încheiere

„În cadrul bisericii, Scriptura ilustrează modul în care Duhul Sfânt a călăuzit biserica primară în procesul de luare a deciziilor. Lucrul acesta se vede în cel puțin trei moduri strâns legate între ele: prin revelații (Duhul Sfânt le-a spus oamenilor ce au de făcut: Corneliu, Anania, Filip și, probabil, aruncarea sorților), prin Scriptură (biserica a ajuns la o concluzie folosindu-se de Scriptură) și prin consens (Spiritul a lucrat în cadrul comunității, aproape imperceptibil, creând un consens prin dialog și studiu, astfel că biserica a înțeles că Duhul Sfânt este la lucru). Se pare că, atunci când comunitatea credincioșilor s-a confruntat cu controverse culturale, doctrinare sau teologice, Duhul Sfânt a lucrat prin consens în procesul de luare a deciziilor. Aici vedem rolul activ al comunității credincioșilor, și nu doar al liderilor ei, dar și importanța rugăciunii pentru discernământ. Călăuzirea Duhului Sfânt este simțită prin înțelegerea de către comunitate a Cuvântului lui Dumnezeu, a experienței membrilor ei și a nevoilor lor și prin experiența liderilor implicați în procesul de slujire. Diferitele decizii ale bisericii au fost luate în cadrul unui proces călăuzit de Dumnezeu, în care Scriptura, rugăciunea și experiența au fost elemente ale reflecției teologice.” - Denis Fortin, „Duhul Sfânt și biserica”, în Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Mesajul, misiunea și unitatea bisericii*, p. 355

Pentru studiu suplimentar: *Evanghelizare*, subcapitolul „Unitate în diversitate”, ed. 2008, pp. 78-81.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 35-41

1. Ce a făcut Esau cu toată familia și averea sa?
2. Ce mărfuri duceau cămilele ismaeliților care l-au cumpărat pe Iosif?
3. Cine și-a serbat ziua de naștere în timpul detenției lui Iosif?
4. Ce vârstă avea Iosif când s-a înfățișat înaintea lui Faraon?

Istoria mântuirii, capitolul 40

5. Cum și-a dat seama Petru că ceea ce i se întâmplase nu fusese un vis sau o viziune?